

שער הנגב - ערב שבת, ז' בתמוז תשע"ז, 30 ביוני 2017

שלום לחברות ולחברים,

כשטיפשות מתחרה באטימות

התקשרו לספר לי באמצע השבוע, שאנחנו, שדרות ושער הנגב, נדרשים על ידי מדינת ישראל לקלוט את השפכים של בית לאהיא ובית חנון, שזורמים כעת לשטח מדינת ישראל ומזהמים את מי התהום שלנו, כיוון שאינם מטופלים כראוי, זאת עקב המחסור בחשמל שמדינת ישראל אינה מספקת לרצועה.

נזכרתי ב"שיר הטמבל", שכתבו גאוני כוורת לפני ארבעים שנה: "השכם בבוקר קם להתגלח, אני רואה עוד טמבל ממולי. מה הוא רוצה? עם מי הוא מתווכח? הרי בעצם הטמבל זה אני".

על כך שצמצום אספקת החשמל לרצועת עזה אינו מוסרי (ולכן אינו חלק מהיהדות ומהישראליות שלי) כבר כתבתי. היום אני מפנה את תשומת לבכם לכך שהמהלך הזה הוא גם פוגעני עבורנו. קיימת, כאמור הסוגייה ההידרולוגית אך עבור שער הנגב ושדרות, קיימת בעיה אקוטית נוספת - המט"ש (מפעל טיהור השפכים) שלנו בקושי מסוגל לקלוט את השפכים שאנחנו מייצרים (וכבר אנחנו מתכננים את הרחבתו, עקב הצמיחה הדמוגרפית המבורכת); איך נקלוט כעת גם את שפכי עזה? האם המט"ש יוכל להתגבר על איכות השפכים הירודה? מי יממן את השערוריה הזו לאורך זמן?

יש לחגיגת האיולת הצינית הזו היבט נוסף: במקום שחשמל ישראלי, במימון קטארי או נורווגי למשל, יטהר את השפכים בצפון הרצועה, יוביל את מי הקולחין המטוהרים למאגר הפלסטיני הסמוך לכפר עזה וישמש את חקלאי הרצועה הכמהים למי השקיה, מה עושים חכמי ציון? חוסמים את החשמל, מקבלים את השפכים בגרביטציה, מעמיסים אותו על השכנים הישראלים ובסופה של הזייה, מעניקים את כבשת הרש הזו לחקלאים שלנו. לא בקשנו את זה, תודה.

בתגובה, שלחתי לרשות המים את שתי השורות הבאות:

1. מן הראוי שמדינת ישראל תמקד מאמצים גדולים בהזרמת חשמל ייעודי למט"ש בבית להיה ולא רק בפתרונות שמשמעותם היא שימוש במים עזתיים, שצריכים להיות מיועדים לחקלאות בעזה, על ידי חקלאי ישראל.

2. המועצה האזורית שער הנגב ואיגוד ערים לביוב שדרות שער הנגב אינם מקבלים עליהם כל סיכום שהתבצע מעל לראשינו.

כשהירות מתחרה בקוצר ראות

ב"קואד סיטי", אשכול של ארבע ערים קטנות על גדות המיסיסיפי, במערב התיכון של ארה"ב הברית, פועלת קהילה יהודית, מהקטנות בצפון אמריקה, למען יהודים ונוצרים יידי ישראל. יש לנו איתם קשר ארוך שנים, שבחלקו מניב דולרים ובחלקו – סנטימנטים. אמש שיתף אותי מנכ"ל הפדרציה במכתב שלו אל הקונסול הישראלי בשיקגו:

"(..) לצערנו, אנו מביעים בפני ממשלת ישראל את אכזבתנו הגדולה מהחלטת הממשלה להקפיא את הסדר התפילה בכותל המערבי ומיישום אפשרי של חוק גיור חדש, שיביא רק להקצנה חרדית. עוד אנו מנסים להתגבר על האנטישמיות הגואה ועל התמיכה בתנועת החרם בישראל, מאוד מייאש שאנחנו גם צריכים להילחם נגד עריצות של מיעוט בתוך העם היהודי שלנו. לכן, אנו מעודדים אתכם להעביר את מחשבותינו ואת דאגותינו הן לראש הממשלה והן לחברי הכנסת, מתוך תקווה שניתן יהיה לקבל החלטות מהירות שיכללו את כל ענפיו של העם היהודי."

בטרם פורענות

אנחנו נמצאים בשיח מתמיד עם משרד התחבורה ונת"י ("נתיבי ישראל", מע"צ לשעבר) על תוכניות רבות, ביניהן – שיפור הבטיחות בצמתים שלנו. יש פרוייקטים שמתוקצבים (שביל מהרכבת לקרית החינוך, כניסות לישובים ופרוייקטי בטיחות בכבישים פנימיים ובקרית החינוך) ויש, שלפי נסיוננו, לא נעים, זקוקים ל"ניצול הזדמנויות". כך עשינו בצומת ניר עם, שבעניינו התקבלה החלטה חיובית, שצריכה עוד להיתרגם לתוכנית עבודה וכך יקרה, אני מקווה, גם לגבי צמתי הכניסות לגבים ולקרית החינוך מכביש 34 ומכביש 232. שתי תאונות עם נפגעים שהתרחשו לאחרונה, יצרו אנרגיה ציבורית, שהובילה חברות וחברים בפורום הורי התיכון לכתיבת עצומה, תחת הכותרת: "יש לנו צבע אדום, לא רוצים כביש אדום", שתופסת תאוצה באתר "[עצומה](#)". היכנסו והשתתפו במאמץ להגביר את הבטיחות בכניסות לקרית החינוך, למכללה ולגבים.

וואחד יום

כמנהגי היומי, התיישבתי אמש, לקראת ערב, לרגע קל, במטבחון של אמא. עיניה העייפות מסתכלות עלי באהבה ופיה הקשיש שואל מה ששואלים הורים מאז ומעולם: איפה היית, אלוני ומה עשית? (בהמשך מגיעים ה"איך אתה מרגיש?" ו"אתה ישן מספיק?"). סיפרתי לה ואני חושב שמגיע גם לכם לדעת.

הבוקר החל בשיח קולגות עם ערן דורון, צעיר מוכשר מרמת נגב, שעושה צעדים ראשונים כראש מועצה. המשכתי באירוח של משלחת משולבת, בראשה עמיקם סבירסקי, משרד הביטחון, ובין חבריה - נציגים מפיקוד העורף, אוגדת עזה ומשרד השיכון. בימים האחרונים ממש נקבע תקציב משרד הביטחון עבור מרכיבי הביטחון בכל הארץ. הביקור הראשון לקביעת תוכנית העבודה לשנת 2017, בואכה 2018, התקיים בשער הנגב. יצאנו ובידנו חלק ניכר של תאוותנו.

בצהרי היום, התכנסנו בחדר הישיבות הגדול לשיחה עם ראשי מועצות וארגונים ועם קבוצת צעירים עובדי חקלאות, שהציגה את תוצרי עבודתה על שילוב צעירים בחקלאות ועל עתיד החקלאות, בכלל. ענין הדור הבא בענפי השדה, הפרי ובעלי החיים מטריד אותנו כיוון שהוא מתקשר עם נושאים רבי חשיבות עבורנו: חיבור הקהילה לטבע, לאדמה, למעגל החיים; שמירת אמצעי הייצור; העצמת האחריות של המועצות האזוריות על המרחב הפתוח; הביטחון התזונתי של ישראל ועוד. קודם כל שמנו את הנושא על סדר היום ובהמשך...עוד תשמעו מאיתנו.

קפצתי לירושלים בעיני רט"ג (רשות הטבע והגנים), בה אני חבר במליאת הארגון, כמייצג הרשויות המקומיות.

חזרתי מהבירה וברכתי את הילדים, ההורים והצוות החינוכי בפתח מסיבת הסיום של שכבת ו', מחזור נ"ה, לקראת עלייתה לחטיבת הביניים והוקרתי, בייחוד, את ענת רגב, מנהלת בית הספר שיוצאת לגימלאות (ראו בהמשך).

סגרת את היום במפגש של הנהלת המועצה עם תושבים ברוחמה. זהו ראשון המפגשים ביישובים שלנו, שמטרתם לשמוע, בקבוצות אינטימיות, כמה שיותר תושבים שמבקשים לתת לנו משוב, הן על הצלחות והן על כשלונות.

ותתחנך הארץ ארבעים שנה

אחרי ארבעים שנות חינוך והוראה, אחרי עשרים ושלוש שנות ניהול, מסיימת הקיץ ענת רגב את עבודתה בבית הספר היסודי שער הנגב. בדברי הפרידה ממנה, בפתח מסיבת הסיום של מחזור ו', ערב היציאה לחופשת הקיץ, אמרתי, בין השאר: "הוקרתי לך על שנות ניהול המוסד, שהוא עוגן קהילתי עבור המועצה האזורית שער הנגב. שאי ברכה על מחויבותך ארוכת השנים ועל ביסוס המוסד החינוכי המפואר."

אם תרצו להעמיק ולחקור את איכות בית הספר שענת הנהיגה, אתם מוזמנים לעיין [בעיתון בית הספר - "דיעות אחרונות שלי"](#)

ענת אמרה בהתרגשות: "הערב אתם יוצאים למחוזות חדשים ואני מבינה את רגשותיכם המעורבים. כי גם אני נפרדת ויוצאת לדרך חדשה אחרי שנים. את חלק מההורים כאן-אני זוכרת... כתלמידים. אני מפקידה את ביה"ס בידיים מסורות שימשיכו להציעד אותו קדימה להצלחות. ולסיום אצטט מדברי דוקטור סוס,

שמציע לצאת לדרך ללא היסוס:

"בהצלחה, הגיע היום,

אתם יוצאים למקומות נפלאים, אז שלום!

עם רגליים בנעליים ועם שכל בראש,

תמצאו את הדרך שלכם בלי לחשוש.

כל אחד מכם יכול ויודע, מוכן ומזומן,

והוא זה שיחליט לאן.

תסתכלו ברחובות, מלפנים מאחור,

יש רחוב שתחליטו: לא כדאי לי לבחור.

עם רגליים טובות, ועם שכל לחשוב,

תיזהרו לא ללכת ברחוב קצת לא טוב".

בסיום, שרו הילדים והצוות החינוכי [שיר לפרידה מענת](#).

תודה רבה, ענת, ישר כח גדול.

שבת שלום וקיץ שמח, אלון